

Le eno je potrebno

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 15, APRIL 2025

Kaj iščete Jezusa v grobu?

»Nekega spomladanskega popoldneva sta se oče in sin z avtom odpeljala na podeželje; nenadoma je skozi odprto okno priletela čebela. Sin je imel močno alergijo na čebelje pike, zato je bil ves iz sebe, ko je čebela letala po avtu. Oče je opazil strah na sinovem obrazu, zato je ustavil vozilo in ujel čebelo v svojo dlan. Potem je odprl dlan in čebela je poletela. Deček se je znova prestrašil. Oče se mu je približal, odprl dlan in mu pokazal vanjo zapičeno želo. »Bodi brez skrbi. Mene je pičila, zato tebi ne more več škodovati,« ga je pomiril oče.«

Jezusov prazni grob nam govori: »Bodi brez skrbi! Mene je pičila smrt in zato tebe ne more več raniti.« Prazni grob pričuje resnico o Jezusovem vstajenju ter nam zagotavlja vstajenje in večno življenje.

»Jezus tudi nas vabi, naj ne ostajamo ob naših grobovih, naj se ne pogovarjamo o teži kamnov, naj se ne predajamo obupu nad življenjem, nad seboj, nad Bogom. Vabi nas, naj se tudi mi podamo v svojo Galilejo. Tja, kjer smo prvič bolj s srcem kot ušesi zaslišali povabilo: Hodi za menoj. In smo šli za Njim. Ker je v njem življenje, ker je življenje luč ljudi in ker luč sveti v temi.

Ob tej veliki noči vam želim, da bi prepoznali Boga, ki hodi z vami, in vas vabi k polnosti življenja.«

Voščim vam blagoslovljene velikonočne praznike!

(Vir: B. Rustja, Povejmo z zgodbo, v: Ognjišče 4 (2018), 42., S. Zore, v: <https://katoliska-cerkev.si/velikonocno-voscilo-slovenskih-skofov-2024>)

0Amicus Dei

VOŠČILO

Ni dolgo, ko smo si voščili srečno novo leto.

Že je prišel postni čas, ki se že skoraj končuje in praznovali bomo veliko noč. To je največji praznik. Njegovo vstajenje. Smrt je premagana. Tudi v našem življenju je potrebno veliko truda, ne našega, ampak Božje pomoči, da premagamo marsikatero oviro.

Pademo in se poberemo. To je praznik upanja in vere. Zato vsem v Domu: stanovalcem, sorodnikom stanovalcev, zaposlenim, vsem prostovoljcem, gospodoma župniku in kaplanu ter vsem faranom želimo blagoslovljene velikonočne praznike in veselo praznovanje.

Skupina Karitas

Devica Marija, Mati dobrega sveta

26. april

V kraju Genazzano, v škofiji Palestrina blizu Rima, slovi že dolga stoletja znamenito svetišče Marije, matere dobrega sveta. Čudodelna podoba naj bi po legendi 25. aprila 1467 čudežno dospela iz Skadra v Albaniji, od koder je krščansko ljudstvo bežalo pred nasilnimi muslimani.

Čudodelna podoba je zelo majhna, izdelana v bizantinskem slogu. Marija drži na levi roki Božje Dete. Jezušček pa se z desnico ovija Mariji okoli vratu, levo rokico pa steza ob vrhnjem robu Marijine obleke. Jezušček ima rdečo srjajčko, Marijina obleka pa je zelena. Vrhnji plašč je pri obeh sinje barve. Čez obraz Matere Božje in Deteta se razliva nežna in ganljiva žalost. Posnetki te podobe so se razširili po vsem svetu. Znamenita je podoba Marije, matere dobrega sveta v Madridu, pred katero je tolikokrat molil sv. Alojzij Gonzaga kot mlad fant in ob neki priložnosti jasno spoznal Marijin klic in nasvet, naj stopi v Jezusovo družbo. Podobe Marije, matere dobrega sveta najdemo tudi v slovenskih cerkvah; v Kostanjevici na Krki slovi znana božja pot Marije, matere dobrega sveta na Slinovcah. Tej skrivnosti sta v Sloveniji posvečeni še dve cerkvi.

Češčenje Matere dobrega sveta so širili posamezniki, zlasti nekateri goreči duhovniki, posebej pa redovniki, predvsem red puščavnikov sv. Avgušтина, ki tudi oskrbuje romarsko svetišče v Genazzanu, sv. Alfonz Ligvorij in njegovi redovniki redemptoristi, maristi in v najnovejši dobi Klaverjeva družba pomožnih misijonark za Afriko, ustanova blažene Marije Terezije Ledochovske.

Praznik sedaj obhajamo v vsej vesoljni sv. Cerkvi, pri nas zlasti uršulinke. Mati dobrega sveta, prosi za nas.

Vir: svetovni splet

Pripravila Marica

Jože Pogorelc

Sedmega marca je minilo 40 let od smrti drugega župnika v logaški župniji, g. Jožeta Pogorelca. Za njegovo delo, ki ga je opravljal 35 let, najprej kot kaplan nato kot župnik, smo lahko zelo hvaležni. Mnogi od vas se ga še spominjate, mnogi pa ga niste poznali, zato bi mu namenil nekaj besed.

Rodil se je 2. avgusta 1908 na Uncu pri Rakeku. Eno leto po njegovem rojstvu se je družina preselila v Logatec. Po osnovni šoli je obiskoval gimnazijo v Ljubljani in se odločil za bogoslovje v Ljubljani in bil 4. julija 1937 posvečen v duhovnika. Določena mu je bila služba kaplana na

Jesenicah, kjer je s »polno paro« prišel delovati z mladino. Sam je rekel, da je bila ta služba lepa, vendar zelo naporna. V letu 1941 je prišlo do nemške okupacije. Zaprli so vso inteligenco, tudi jeseniške duhovnike so odgnali v zapore v Begunje, nato pa v Šentvid, v Škofove zavode. Od tu so duhovnike izgnali na Hrvaško, v Djakovsko škofijo. Djakovski škof ga je poslal v zanemarjene župnije, tako da je bil v bistvu misijonarski duhovnik. Hotel je ostati v teh krajih, pa so se Slovenci, ki so bili tu, po končani vojni hoteli vrniti domov, vendar niso imeli nikogar, ki bi to vrnitev lahko organiziral. To je storil Pogorelc in se vrnil v Slovenijo. Hotel je na Jesenice, pa so ga opozorili, naj tja ne hodi, ker je nevarno za duhovnike. Tako se je vrnil domov, v Logatec. Vikarju Volku se je šel javit v Ljubljano. Volk ga je vprašal, kam želi iti službovat, pa je rekel: »Pošljite me, kjer bom najbolj potreben.« In ga je določil za Dolnji Logatec. Zmešal je načrte komunistom, ker so razmišljali: stari župnik ne bo dolgo, mlademu pa ne bodo pustili. Pogorelca je rešilo, da so ga pregnali Nemci in da je imel svoj dom. Tako so mu končno dovolili, da ostane v Logatcu. Ker je nova komunistična oblast v župnišče naselila druge ljudi, je živel v svoji

hiši na Čevici, v župnišču pa je imel samo prostor za pisarno in verouk. Po dveh letih kaplanovanja je bil določen za župnika leta 1947. Kljub temu da mu je oblast stalno nasprotovala, bil je celo zaprt in večkrat je moral plačati kazen za opravljene procesije, je župnijo zgledno vodil, organiziral je mladinsko veroučno skupino, pevski zbor, Marijino družbo. Mladina je imela Pogorelca zelo rada. Ko se je vrnil iz izgnanstva, je uvedel v Logatcu mašo za mladino in študente. Prvi teden je bila cerkev prazna, naslednji teden pa nabita z mladino. Med mladino se je zelo dobro počutil in zanjo organiziral

različne dejavnosti ter jih vodil tudi v hribe. Jaz se ga še dobro spominjam. Ko sem začel hodit v šolo, sem začel tudi ministrirati. Med tednom je bilo določeno, da ministrirata po dva ministranta. Ta služba se je končala z nedeljsko jutranjo mašo. Po maši je bilo vedno »plačilo«: ko nam je dajal drobiž, ga je vedno pospremil z besedami: »Za rumeno barvo za muštake, za črno pasto za zobe, za šnoftobak ...« In vedno je na koncu dodal: »Pa še za kakšno neumnost.« Poleg takih hudomušnih se nas je, ministrantov, včasih tudi privoščil. Spominjam se, da me je na 1. april poslal k cerkovnici, naj mu prinesem nek čaj, ki ga bo potreboval pri maši ...

Vsako leto je peljal ministrante z vlakom v Opatijo na plavanje. Pred mašo in pred veroukom pa je fante spodbujal, da smo potrošili odvečno energijo, da smo krepili mišice. Njegov zelo priljubljen izraz je bil: »Daj mu šnopčka.« In ko se mu je zazdelo, da smo preveč resno zagrabili, je tak dvoboj hitro prekinil. Takoj po II. Vatikanskem koncilu je na plakat napisal odpeve psalmov. Kljub starosti je vedno želel biti v stiku z mladino in vsako nedeljo popoldne je vodil verouk za mladino.

L. 1980 je župnijo predal novemu župniku Tonetu Komparetu. Mislim, da je bila njegova zasluga, ker je bil duhovnik – molilec – da so bile že v času njegovega župnikovanja štiri nove maše, pa tudi po nastopu novega

župnika je bilo v Logatcu kar nekaj novih maš in odhodov deklet v redovne skupnosti. K Bogu je odšel po zaslužen plačilo 7. marca 1985, v starosti 77 let.

V današnjem prvem berilu srečamo preroka Izaija, preko katerega Bog sporoča, da nima smisla gledati nazaj: »Ne mislite na nekdanje reči.« Obljublja, da dela nekaj novega in jih sprašuje, če te spremembe ne opazijo. (Iz 43,19) Gospod se trudi in iz vsakega od nas skuša napraviti nekaj novega. Ko so Izraelci to spoznali, se jim je kar samo smejalo, kot smo slišali v današnjem psalmu: »Tedaj so bila naša usta polna smeha in naš jezik vriskanja« (Ps 126,2).

Polna radosti je bila tudi ženska, ki so jo zasačili v prešuštvu, jo pripeljali pred Jezusa, da bi jo obsodil, pa je prej obsodil moške, ki so jo pripeljali. Odlomek iz evangelija je sestavljen iz dveh delov. Prvi del je pogovor med Jezusom in pismouki. Po predpisu Mojzesove postave (3Mz 20,20) je bilo vsako prešuštvo označeno kot težak greh in tak greh je zaslužil smrt s kamnanjem. Ob slabem namenu, ki so ga imeli s to žensko, Jezusa posmehljivo imenujejo *učenik*. »No, kaj boš pa zdaj naredil?« Poznajo Mojzesovo postavo, vedo pa tudi za njegovo usmiljenje do grešnikov. Kako se bo le izvlekel iz te nastavljene zanke? Vse je presenetil, ko se za njihove pritiske, da kaj ukrene, ni zmenil. Sklonil se je in pisal po tleh. Kaj neki? Nekateri menijo, da je pisal grehe vsakega od mož, ki so grešnico pripeljali pred Jezusa. Ob takem pritisku pa reče: »Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo« (Jn 8,7). S takšnim odgovorom, pravi sv. Avguštin, je spoštoval postavo in se tudi ni oddaljil od svoje blagosti. Prisilil pa je tožnike, da se zazrejo sami vase in ko to naredijo, spoznajo, da so grešniki. Te Jezusove besede so jih zadele ne kot puščica ampak kot bruno in so zaradi krivde vsi odšli.

Nato se odvije drugi del te prilike: Jezus je sam z grešnico. Sv. Avguštin to imenuje: ostala sta sama – bednica in usmiljeni. Ta prizor je prav ganljiv – človeška beda in Božje usmiljenje. Ko sta se srečala njuna pogleda, Jezus ni spraševal, zakaj je to delala (kot bi verjetno storili mi), tudi vprašanje ženi: »Kje so, žena? Te ni nihče obsodil?« (Jn 8 11) ni ironično vprašanje ampak beseda, polna usmiljenja. In ni pričakoval odgovora.

Jezus s tožitelji ni razpravljajal (verjetno bi mi to naredili). Ubral je drugačno pot: hotel je, da bi tudi tožniki spoznali svojo zmoto in njegovo usmiljenje. Hotel je, da tudi tožniki spoznajo Božje usmiljenje, pa tega namiga niso razumeli in ga tudi niso sprejeli. Ti tožniki so vztrajali v grehu (tudi mi to počnemo). Ravno vztrajanje v grehu je naš najhujši sovražnik, ki vodi v polom in bivanjsko smrt.

»Pojdi in odslej ne greši več,« je dobro navodilo, kako sprejeti odpuščanje Boga in njegovo ljubezen z odprtim srcem. »Pomagaj svojemu vernemu ljudstvu, da se bo z iskrenim prizadevanjem in živo vero pripravilo na prihodnje praznike,« smo slišali v glavni

prošnji prejšnje nedelje.

Dušan Mihelčič, diakon

LITERARNI KOTIČEK

Ljubezen

»Močna kakor smrt je ljubezen,« odmeva v svetopisemski Visoki pesmi. Besedilo, ki si ga pogosto izberejo mladoporočenci pri cerkveni poroki kot potrditev tega, za kar se odločajo. »Ljubezen mi je vse razodela« je naslov poezije Karla Wojtyle, ki si je kot papež izbral ime Janez Pavel II. in se mu danes priporočamo kot svetniku. Ljubezen je čustvo, ki ga v sebi nosijo poročeni in celibaterji, razvezani in osamljeni, vsi, nekateri pravijo, da tudi živali – znan je praznik gregorjevo, dan, ko se ptički ženijo. Lady Gaga, ena največjih pop zvezdnic 21. stoletja, je izjavila, da je bil njen

največji strah v življenju, da bi ostala sama. Po koncertih in predstavah, kjer so se je ljudje dotikali, se z njo rokovali, pogovarjali, se je domov vračala in ostajala sama in osamljena. Najsrečnejša je postala, ko je našla ljubezen svojega življenja.

Obstajajo različne vrste ljubezni in morda najbolj nedolžna, najbolj zastonska in tudi najdlje trajajoča je materinska ljubezen, po

kateri hrepenijo otroci. Pomislimo samo na dečka Serjožo iz Tolstojevine Ane Karenine. Očetu in njegovi prijateljici, ki sta mu sporočila, da je mati umrla, ni verjel. Na sprehodih po parkih Petrograda se je zaziral v ženske obraze in v njih iskal enega samega – obraz svoje matere, ki se mu je na deveti rojstni dan kot sonce zasvetil, ko se je prebudil iz sna. Resnično je stala pred njim – njegova mati, ki mu je bila vse.

Krščanskih cerkva, največjih svetovnih galerij ali pa številnih zasebnih stanovanj si skorajda ne moremo zamisliti brez ikonične slike Marije z Detetom. Botticelli, Caravaggio, Raphael pa tudi Leopold Layer z Brezije na Gorenjskem – vsem je skupna milostna podoba Marije z otrokom, ki se prižema k njenemu obrazu, prsim ali pa nogam. Michelangelo pa s svojo Pieto iz kararskega marmorja v baziliki Sv. Petra v Vatikanu pokaže še na eno, morda najtežjo podobo iz življenja: ko mati v naročju drži mrtvega sina. Prizor, ki je v postnem času živo navzoč ob premišljevanju križevega pota.

Mati je poslanstvo, ki ne pozna upokojitve. To je beseda, ki je v vseh slovarjih napisana z zlatimi črkami. Hvaležni jim moramo biti, materam, ki so nas rodile v svet, ki so v prečutih nočeh in še velikokrat pozneje dajale prednost življenju otroka in zatajevale sebe. Vsem njim naj velja čestitka za materinski dan.

Vir: Radio Prvi: duhovna misel

Sebastijan Valentan

DAN VELIKEGA PETKA

Prišel si!,
v mojo samoto
kot Veronika s potnim prtom.
Tvoje oči so izžarevale sočutje
in tvoje besede so bile mehke.
Nisi vedel ne znal olajšati mojega
bremena,
a bil si ob meni,
pripravljen storiti, karkoli prosim.
Pobožal si moje srce
in naenkrat nisem čutila več svoje
samote.
Vedela sem, da bom zmogla naprej,
do svojega cilja ...

Tadeja Gnezda

Križev pot – Miklavžev vrtec

O SAMOSTANIH ...

Predstavitev najpomembnejših samostanov, ki so delovali ali pa še delujejo na ozemlju današnje Slovenije.

Frančiškani ... BREZJE

Brezje so glavno romarsko središče nadškofije Ljubljana. Skozi čas se je svetišče spreminjalo.

Prva cerkev, posvečena sv. Vidu, je obstajala že vsaj v 15. st. Bila je skromna, samo z eno ladjo in enim oltarjem s sliko zavetnika. Ko so ji prizidali stransko kapelo, so jo posebej namenili za čaščenje Marije Pomagaj. Ta milostna podoba je bila takrat že zelo poznana in

razširjena po Evropi, saj so se ji ljudje radi priporočali. Kopijo te podobe je za Brezje izdelal že uveljavljeni kranjski slikar Leopold Layer in kmalu so verniki začeli pogosteje prihajati s svojimi prošnjami, največkrat za zdravje. Ko pa so se zgodile tri očitne ozdravitve, so romanja postala že množična, zlasti tudi zaradi nove železniške proge Ljubljana–Trbiž. Ker je cerkev spadala pod župnijo Mošnje, je na začetku skrb za romarje prevzel takratni župnik, a kmalu je rabil pomoč upokojenih duhovnikov in patrov frančiškanov, ki so prihajali iz Ljubljane. V samo dveh letih je bila zgrajena nova cerkev in premajhna stara porušena, razen Marijine

kapele, da bi lahko milostna podoba ostala na prvotnem mestu. Kar čez kapelo so raje postavili novo s kupolo, tako imamo kapelo v kapeli. Še vedno pa so se morali frančiškani, ki so prevzemali vedno več skrbi za številne romarje, voziti iz Ljubljane. Prelomnica se je zgodila, ko je premožna in verna Ljubljančanka namenila znatno denarno pomoč in to

izrecno samo za gradnjo samostana na Brezjah. Frančiškani so tako po naselitvi samostana lahko začeli opravljati vse naloge, ki jih je narekovalo že veliko svetišče, prevzeli so tudi upravljanje župnije Mošnje, kamor spadajo tudi Brezje.

Danes nam pogled na novo renesančno cerkev, ki je tudi frančiškanska cerkev, daje vtis mogočnosti, z bogato okrašenim pročeljem z mozaičnimi simboli arhitekta, domačina (I. Vurnik) iz Radovljice. Lepo deluje tudi nova kapela z imenitno kupolo. Za svojega ustanovitelja sv. Frančiška pa so menihi postavili kapelico v atriju med cerkvijo in samostanom. Je pa res nenavadna, narejena je v slogu slovenske planinske kočice.

Notranjost cerkve vidimo kot enotno renesančno stavbo s tremi ladjami in šestimi stranskimi kapelami. Nad belim oltarjem je novejša slika sv. Vida (L. Layer), ki je ostal patron cerkve, a srce prostora ostaja ...

kapela Marije Pomagaj.

Milostna podoba je bila dolgo časa v skromnem lesenem okvirju, Marija in dete pa brez krone. Na predlog oz. prošnjo frančiškanov je škof (Jeglič) podobo svečano okronal, saj ima katoliška Cerkev navado, da okrona svete podobe, ki so pri ljudeh posebej v časteh. Kroni sta zlati in posuti s poldragimi kamni. Kasneje je podoba dobila tudi nov, bogato rezljan in pozlačen okvir, nato je sledila še obnova same kapele in kot tako jo vidimo na posnetku.

In še ... Pri nas je samo še ena podoba Marije Pomočnice, in to v župnijski in romarski cerkvi na Rakovniku v Ljubljani, a njeni varuhi so menihi salezijanci.

Brezjanska cerkev nosi danes naslov BAZILIKA, ki predstavlja cerkev s posebnimi privilegiji, ker je tudi kraj aktivne in pastoralne liturgije (v Sloveniji imamo 7 bazilik). S tem častnim nazivom jo je odlikoval papež Janez Pavel II. in jo tudi l. 1988 obiskal, v njej molil in se vpisal v svečano knjigo. V spomin na ta veliki

dogodek so frančiškani postavili ob cerkev njegov spomenik. Kmalu po obisku papeža je bazilika na Brezjah dobila še en pomemben naziv – Slovenska škofovska konferenca jo je razglasila za ***Slovensko narodno Marijino svetišče***, ki mu je neposredno nadrejena Ljubljanska škofija. Cerkev je dobila naslov

Bazilika Marija Pomagaj. Tako so frančiškani dobili nove naloge in odgovornosti:

- Za romarje so odprli t.i. Romarski urad,
- v samostanu so postavili stalno razstavo jaslic, saj so jih načrtno zbirali že dolga leta. Danes jih je več kot 400 iz vsega sveta, z možnostjo ogleda čez celo leto in ne le v božičnem času, ker simbolizirajo družino, toplino in domačnost.
- Odprli so sedež Frančiškanskega Marijinega centra.
- Oskrbujejo bližnje krajše romarske poti, ki vključujejo tudi naravo, kot so: Pot miru (mimo slapa Peračica), Pot od bazilike do rojstne hiše F. Prešerna v Vrbi, Rožnovenska pot, ki je nastala ob poglobljeni molitvi Rožnega venca ...
- Patri frančiškani vso skrb posvečajo praznikom, ki veljajo za svetišče. Glavni romarski shod je na praznik Marije Pomagaj (24. 5.), največ romarjev pa se zbere na praznik Marijinega vnebovzetja (15. 8.), v juniju je vsakoletno romanje bolnikov in invalidov, posebno romarsko mašo imajo tudi v spomin na kronanje milostne podobe ...
- Zbirajo in shranjujejo številne svete podobice in predmete, ki jih romarji puščajo v zahvalo za vse uslišane prošnje in milosti.
- Bratom frančiškanom na Brezjah tudi kultura ni tuja. Radi soorganizirajo muzejske in galerijske razstave, likovne kolonije in glasbene dogodke,
- kot zagovorniki družine so postavili v parku prelepo leseno skulpturo, ki jo predstavlja.
- ... torej so brezjanski frančiškani lahko v ponos svojemu redu.

Predno se s tem zapisom poslovimo od frančiškanskega reda, se spomnimo, da je leto 2025 **Sveto leto**. To je posebno jubilejno leto le vsakih 25 let, v katerem papež podeljuje vernikom pod posebnimi pogoji popoln odpustek, ki jih osvobaja večne kazni za grehe. Letos bo potekalo pod geslom »Romarji upanja«, saj naj bi bil to čas milosti, upanja in duhovne prenov.

... se nadaljuje ...

Zapisala Lela J. Podgornik

SPOMINSKE DROBTINICE

Glasba in ples obudita spomine

Plesalke iz UTŽO Logatec s svojim plesnim nastopom rade popestrimo dneve varovancem domov za starejše.

V sredo, 26. marca, smo bile dopoldne na obisku v Domu Marije in Marte.

Vedno se razveselimo, ko so naša publika nekoliko starejše gospe in gospodje. Že v svojih pripravah na nastop se namreč odločimo, da jih mora glasba in naš ples spomniti na mlada leta, da morajo biti ritmi živahni in glasba ter besedila znana. Polka zato nikoli ne manjka. Ob njej so varovanci Doma Marije in Marte prijetno zaploskali in zapeli z nami. Marsikatera noga je tudi malo poplesavala.

Ker je bila med varovanci gospa Marija, ki v prvih aprilskih dneh praznuje svojo stoletnico, smo jo zapeljale v sredo med nas ter prav zanjo zaplesale in zapele živahno rojstnodnevno napitnico.

Naš nastop sta popestrila Zinka in Janez Gostiša ter Janezova harmonika. Sestavila sta prijetno, nežno, s petjem in igranjem na harmoniko povezano pripoved. Pripoved o ljubezni od njenih začetkov do trdne medsebojne povezanosti.

Nismo pa pozabili tudi na materinski dan. V spomin na svoje mame smo skupaj zapeli *Mamica je kakor zarja*. Nam, plesalkam, in pripovedovalcema je bilo med vami lepo. In radi bomo še prišli.

Zapisale plesalke skupine Srebrni koraki, UTŽO Logatec

MATERINSKI DAN v Jožefovi dvorani

Praznik GOSPODOVEGA OZNANJENJA, ko je Marija rekla svoj »**da**« Bogu in postala mati Božjega Sina – Jezusa in naša mati, smo praznovali v torek, 25. marca. V naši župnijski cerkvi sv. Nikolaja imamo v levem

stranskem oltarju upodobljen dogodek, ko je nadangel Gabrijel oznanil Mariji veselo novico.

Za popestritev praznika je Silva Kranjc Debec povabila Ljudske pevke Predice iz Kamnika. Prostovoljke smo pomagale pri prevozu stanovalcev v dvorano na prireditve. Praznovanja se je udeležilo tudi kar nekaj svojcev. Prireditve se je začela ob 14.30.

Dragica Požeg, pevka in voditeljica pevk, je nagovorila navzoče in povedala zgodovino ženskega zbora. Kot so nekoč predice predle predivo, tako zdaj ljudske pevke Predice predejo ljubezen do petja in starih ljudskih pesmi. Prvič so se zbrale 15. marca 2002 v Društvu upokojencev Kamnik. Bile so zavzete in prepevanja željne ženske, ki so hotele svoj prosti čas preživeti veselo in koristno. Ime Predice pa so izbrale po zgledu babic, ki so se zbirale v zimskih večerih in predle volno. Začele so tudi zbirati in prepevati naše lepe ljudske pesmi, nekatere že davno pozabljene. Imele so številne nastope v domači občini in drugje po Sloveniji in v tujini.

V tem času se je zamenjalo že veliko pevk. Nastopajo v domovih za starejše občane, na različnih kulturnih prireditvah za upokojence, na prireditvah ljudskih pevcev in godcev in kamor jih povabijo. Izdale so 3 zgoščenke in posnale videospot na Zapricah. Prejele so več priznanj, med drugim najvišje državno priznanje na srečanju ljudskih pevcev in godcev v Šmartnem na Pohorju in od JSKD Maroltovo priznanje za odmevno in

prizadevno 15-letno poustvarjanje, ohranjanje in posredovanje kamniške glasbene dediščine. V skupini igra na harmoniko mož pevke Angelce Jagodic, Jože Jagodic. Nekatere pesmi, ki jih pojejo, spremlja Jože z diatonično harmoniko. Tudi on je dobil zlato državno priznanje za najboljšega ljudskega godca.

Po enourni prireditvi, ki so jo navzoči pohvalili z aplavzi in tudi skupaj

zapeli nekaj pesmi, se jim je Silva Kranjc Debevc zahvalila. Pevke pa so obljubile, da bodo še prišle. Potem so bili vsi v predverju Doma pogoščeni s krofom, rogljičkom in pijačo – s kavo in sokom. Po krajšem druženju pa smo

zopet pomagale stanovalce odpeljati z dvigalom na svoje oddelke.

Prostovoljka Marinka Petkovšek

Materinski praznik

Že od nekdaj žene in matere praznujejo 25. marca materinski dan. To je praznik, ki si ga vse matere zaslužijo, saj je dobra mama ena sama, ki ima zasluge za skrb in blaginjo vseh nas.

Ravno na materinski dan so se po zaslugi naše krajanke odzvale pevke iz okolice Kamnika. S spremstvom harmonikarja so nam s petjem polepšali torkovo popoldne. Prepevali so stare pesmi, ki so že skoraj šle v pozabo. Prepevali so zelo ubrano, tako da smo jih z veseljem poslušali. Po končanem nastopu smo se jim lepo zahvalili in povabili, da pridejo še kdaj. Z veseljem so obljubili, da se še vidimo.

Brez sonca roža ne cveti,
a nam brez mam živeti ni,
zahvalim soncu se za cvet,
a tebi, ker ves moj si svet.

Anton Treven

Tema DRUŽINA v jasličnem oddelku Miklavževega vrtca

Družina je ena izmed najpomembnejših oblik skupnosti. Kristjani dajemo družini velik pomen. Iz omenjenih razlogov smo se teme *družina* dotaknili tudi v skupini najmlajših otrok Miklavževega vrtca. Zelo pomemben je čas, ki ga otroci preživijo z družino. V njej se učijo življenjskih vrednot in razvijajo čustvene vezi. Družina je osnova za vzgojo in čustveno oporo. Je tudi prostor, kjer se naučimo medsebojnega sodelovanja in reševanja konfliktov, kar so veščine, ki nam koristijo vse življenje. Vzgojitelji smo v času, ko je otrok od družine odmaknjen, pomembni, da v vzgojo vložimo potreben trud, da otroci razvijajo osnovne vrednote, kot so ljubezen, spoštovanje, odgovornost in sodelovanje. Sama sem mnenja, da je zelo pomembno, da vzgojitelji in starši dobro sodelujemo med seboj, saj le

tako lahko otroku nudimo okolje, kjer se bo dobro počutil in ga bomo zaradi dobrega poznavanja lažje razumeli. Vsak starš se po svojih najboljših močeh trudi vzgajati otroka z namenom, da se nekoč osamosvoji, mu pomaga graditi njegovo identiteto, vrednote in odnose.

V Rumeni sobi smo na temo družine s tehniko mokre barvice barvali hiške, v hiške pa prilepili fotografijo družine vsakega posameznika. Otroci lahko večkrat dnevno dvignejo hiško in vidijo svojo družino. Skupaj z gibi prepevamo pesem *Sem jaz gradim družinico* in med obroki sedimo na stolu, ki ga krasi fotografija družine vsakega otroka. V kratkem načrtujemo obisk starih staršev. Veselimo se druženja z njimi, igre, crkljanja in skupnega sprehoda, če bo le vreme dopuščalo. Strinjam se z dejstvom, da stari starši predstavljajo vir podpore in ljubezni. Vpliv na njihov razvoj pa je mnogokrat neprecenljiv. Iz tega razloga se mi zdi pomembno v vrtčevsko okolje vključiti tudi stare starše.

Mojca Demšar

100. rojstni dan

Bil je lep, sončen dan in ni bil prvi ampak 2. april. Prav zares je naša draga Marija Stariha praznovala 100. rojstni dan.

Okrog 13. ure smo se pred Domom Marije in Marte v Logatcu pričeli zbirati sorodniki naše Marije. Bili smo prijetno presenečeni, ko smo pred vhodom zagledali mlaj, ki je bil postavljen v čast naše slavljenke.

Osebjema Doma nam je za praznovanje odstopilo njihovo dvorano, namenjeno predstavam in posebnim dogodkom. Takoj ob vstopu smo zagledali znak s pomembno 100-tico, praznično okrašeno mizo s šopkom, pisanimi baloni, pripravljeno kavico in košaro dobrot.

Po pripovedovanju ge. Mateje smo izvedeli, da je bila košara dostavljena s strani delavcev kar skozi okno, ko so izvajali dela na strehi. Kako lepo! Naši prvi vtisi so bili tako posebni in ganljivi.

In potem so pripeljali našo slavljenko. Gospa praznuje 100. rojstni dan – poklon od vseh nas.

Marija je sedela na invalidskem vozičku, mi pa smo jo obkrožili in gledali z občudovanjem. V Domu so jo zelo lepo uredili, sfrizirali in res s srcem pripravili na praznovanje. Ravno v teh dneh je namreč že dve leti njihova varovanka.

Sprva so bile njene oči malo begajoče, saj je naenkrat vanjo zrlo skoraj 20 sorodnikov. Sledila so voščila in objemi, vprašanja v smislu: Ali se me spomniš ...

Marija je bila z vsakim trenutkom bolj živahna in imeli smo občutek, da se zaveda, kaj se dogaja in da ji naša družba godi.

Slavljenki je prišel voščiti tudi g. Berto Menard, župan Logatca. Napolnili smo kozarce in nazdravili s šampanjcem ter se posladkali s torto in domačimi dobrotami.

Z nami je bilo tudi osebje Doma, ki nas je spodbudilo, da smo skupaj zapeli kar nekaj pesmi; pela je tudi Marija, povsem spontano in sproščeno.

Ponosni smo na našo slavljenko in želimo, da ostane še naprej zdrava in srečna v njenem drugem domu.

Zahvaljujemo se osebju Doma za pomoč pri pripravi praznovanja!

Brat Jože Stariha

Podjetje Sustersic
darilo kar skozi okno
za Marijo Stariha

Križev pot – Miklavžev vrtec

Velikonočna vigilijska (bedenje) je osrednje bogoslužje v Cerkvi. Praznujemo jo v noči od velike sobote na veliko noč. Označi trditve, ki o njej držijo.

Velikonočna vigilijska se praznuje na veliki petek.	DRŽI	NE DRŽI
Posebej slovesno se pri njej zapoje hvalnica križu.	DRŽI	NE DRŽI
Velika noč je na prvo nedeljo po prvi pomladanski polni luni.	DRŽI	NE DRŽI
Pri vigilijski je več beril (najmanj štiri).	DRŽI	NE DRŽI
Z vigilijsko se začne praznovanje velike noči in velikonočni čas.	DRŽI	NE DRŽI

Odgovori na vprašanja!

S katerim judovskim praznikom je povezana krščanska velika noč?

Kakšna je liturgijska barva velikonočnega časa? _____

Kateri je največji krščanski praznik in kaj z njim praznujemo? _____

SMEJALNICA

Marko v poletni šoli plavanja nenadoma spleza iz bazena in odkoraka. Inštruktor zavpije za njim: »Hej, kam pa kam?« Marko pohlevno: »Domov, nisem več žejen.«

Janez potoži prijatelju: »Žena mi očita, da se nič ne ukvarjam z otroki.« »Koliko jih pa imaš?« »Pet ali šest ali nekaj takega.«

Tončka je že v letih in povabi svoje prijateljice na svoj rojstni dan. »Spekla bom veliko torto, da bo dovolj prostora za vse svečke.« »Pa ne pozabi še na gasilski aparat, saj sama ne boš imela dovolj sape.«

I.K.